

Phần 7

Chương 31 Vợ Cả Tính Số

Uyển Như tính toán trong lòng, lại không cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc địa phương nơi Tiểu Dương chuyển đi sẽ như thế nào, ở trong quan niệm của nàng trận đánh này đã thắng lợi chính là đã kết thúc, giống như trong trí nhớ, trong vòng ba năm rưỡi sẽ không có chiến sự, cho dù là đi nơi khác cũng sống bình thản qua ngày.

Thật ra thì lần này Tây Nhung nhiều loạn, kiếp trước nàng cũng chưa từng nghe nói, cho nên trong lòng mới hoảng sợ cảm thấy chuyện thoát ra khỏi quỹ đạo lịch sử, không nhất định Tiểu Dương có thể bình an trở về.

Cũng may bình an chịu đựng qua năm ngày này, phu quân không mất một sợi tóc, rồi sau đó giữa phu thê xuất hiện một chút xíu vấn đề nhỏ, như Tiểu Dương phát uy, cung hàn bại lộ..., nhưng tất cả còn đang nắm trong lòng bàn tay, dường như chuyện cũng phát triển về phương hướng tốt đẹp, tất nhiên đối với chuyện độc lập môn hộ Uyển Như ôm lấy mong đợi cực lớn.

Không biết, cho tới bây giờ loại xung đột nho nhỏ này ở vùng biên cương cũng chưa từng huyên náo xôn xao, có liên quan đến nhân sĩ phòng bị, quan viên cấp cao đã biết rõ, Thiên gia ngợi khen một chút rồi thôi, Tạ Tuấn Dật chưa từng làm quan ở kinh thành cũng dính dáng đến, hơn nữa kiếp trước nàng đến chính thê cũng không phải, chưa từng ra khỏi cửa giao tiếp với các phụ nhân, cho dù cửa nhỏ cũng chưa từng ra không biết cũng không tính là kỳ lạ.

Trong trí nhớ của nàng năm năm sau Tiểu tam lang lãnh binh tác chiến giết bốn phương đó chân chính là quốc chiến, trên dưới cả nước cũng chú ý, tất nhiên có thể nghe được đôi câu, cũng không phải đã trôi qua là có ý nghĩa tuyệt đối an toàn.

Uyển Như không biết chút gì cả với những chuyện kia, cơn đau bụng bắt đầu đỡ hơn vào ngày thứ hai thì bắt đầu uống các loại canh bổ vui vẻ xem sổ sách, xem kim khố nhỏ của Tiểu Dương, người này, rõ ràng nén bạc, thỏi vàng còn nhiều hơn cả rương tiền nữa!

Mặc dù, tiền đồng mới là tiền tệ dùng để lưu thông, kim ngân hoàn toàn không thể dùng làm tiền, nhưng, Uyển Như tựa vào đầu giường sau khi dọn xong án kỷ bắt đầu bấm bàn tính nhỏ ở trên đùi.

Theo tỷ lệ đổi ở kinh thành, một lượng vàng tương đương với sáu lượng bạc trắng, một lượng bạc trắng tương đương với 1300 văn, theo như trên sổ sách

viết 260 lượng hoàng kim, 890 lượng bạc trắng, đây cũng là... 318 vạn 5000 văn!

Nhìn từng đãy hạt châu tính toán, Uyển Như trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh. Đây chính là đưa ra tất cả khoảng thu nhập, quan lớn trong kinh lương bổng một năm cũng mới mười vạn tiền thôi!

Như thế có thể thấy được, Binh không phải là chuyện gì rất có tiền đồ, nhưng đây vẫn chỉ là khoản thu nhập trong vòng bốn năm qua của Tiểu Dương, nếu làm quan chỉ dựa vào bổng lộc mà nói, cho dù là Tể Tướng cả đời không ăn không uống cũng không được nhiều như vậy! Ai có thể liên tục làm quan chính nhị phẩm trong ba mươi hai năm chứ?

Bận rộn một ngày, coi xong kim ngân, sau khi tính toán tiền đồng và thu chi tơ lụa, Uyển Như vẫn tựa vào trên giường lại bắt đầu xem sổ sách khác.

Nhấp miếng canh táo đỏ nóng, mở sách ra xem, phát hiện đồ vật gốm sứ gần như không có, chỉ thấy được trong đó có ghi chép lẻ tẻ vài bình hoa chạm trổ sứ men xanh, khay chạm trổ hoa văn mây, những loại bình này..., nghĩ đến là đồ sứ không dễ giữ, tính tình tam lang này không giữ lại loại vật này.

Ngoài bình, lon, vật trang trí phần lớn trong hai sổ sách là kim ngân cùng số ít dụng cụ bằng đồng, đoạt được chiến công cũng có thương nhân người Hồ tặng cho, nhìn tên dường như cũng hẳn là vật phẩm thượng đẳng không tệ.

Như chùy điệp⁽¹⁾ Kim Kỳ Lân, lữ ti⁽²⁾ Kim Phụng Hoàng, chùy điệp chạm khắc Ngân Huân..., giờ từng trang thấy từng chuỗi dài tên mà làm Uyển Như ngứa ngáy khó nhin, đến cơn đau đớn trong bụng cũng hòa hoãn không ít.

Tiệc nuôi chính là, đồ ngọc và châu báu được Uyển Như coi trọng kho cũng không nhiều, ước chừng là có phần “cướp” góp vào, trước đó tam lang không đổi luân phiên, hoặc chính là hẳn thích kiện vật phẩm lớn lẻ tẻ thì không để vào mắt.

Nhưng nhìn mục lục cũng cảm thấy mọi thứ bất phàm, ngọc đá chỉ có quan viên tam phẩm mới có thể đeo cũng khá hơn chút, bình thường lược, trâm, vòng ngọc càng làm cho người ta hoa mắt.

Các hạng mục còn lại tương đối rải rác, điên cuồng dựa theo lấy được trong những tháng ngày qua về ghi chép được một đống lớn, ví dụ như răng ngà, sừng tê giác, da lông, đồ sơn mài, mã não, thủy tinh đều có, phần lớn là chút vật để ngắm hoặc vòng tay, trang sức, thảm..., cũng bao gồm tách nhỏ, dụng cụ thư phòng.

Bởi vì quá loạn Uyển Như cũng đếm không hết, dứt khoát tạm thời mặc kệ đặt sổ sách ở một bên.

Hạng mục sau là thư họa và bản cổ tịch tốt nhất, cho tới bây giờ những vật phẩm này là cha chồng vung tay lên ban thưởng, phần lớn còn lại là đưa lễ quan

văn, nghĩ đến là sợ quan trên không để ý tới nhi tử của mình nên xuống tay làm hộ.

Những thứ này từ trong kinh hoặc chỗ Giang Nam, là thích đưa những thứ vật phẩm phong nhã này, giá trị cao nhìn lại có phong cách, có phẩm vị, lại không đánh mắt, coi như bị người tố giác hối lộ cũng có thể nói đây là “Không cách nào dùng tiền bạc so sánh với vật phẩm để ngắm nhìn”.

Nhưng đáng tiếc, cố tình là người tài giỏi không được trọng dụng! Tam lang vốn là người không biết thưởng thức, phụ trách quản phòng kho lại chỉ là hai tôi tớ, có thể biết những vật kiện này sao?

Ví như Uyên Như rất ưu ái đến “Lôi công cầm” của đất Thục kia, ở trong các hạng mục trong kho của tam lang cũng chỉ nhớ một câu: Lễ năm Tư Mã - cầm, một chiếc. Uyên Như thấy mà muốn thổ huyết, lại nói, nàng còn chưa nói với nam nhân của mình, mang chiếc cầm nhìn như tầm thường này đến kinh thành, không nói giá trị ngàn vàng trên trăm là có, còn phải một nhóm người giành nhau!

“Aizz, thật là tiếc rồi, có thể làm đồ gia truyền gì đó đưa người cũng không được coi trọng, nói không chừng mưu cầu đồ cũng không có được. Thư họa khẳng định cũng có tình huống như thế, vẫn phải xem lại một chút mới được.” Uyên Như tự mình lẩm bẫm, lại tiếp tục xem sổ sách.

Đột nhiên nàng nhìn một cái lập tức ngây ngẩn cả người, nơi này lại thấy được tên của cha nàng: “Thứ Sử Thôi Thừa Vọng - tranh cuộn, hoàng quyền, tranh tờ, tất cả một cái.”

Tất cả một, một cái gì? Rốt cuộc là một chút ghi chép về vị thi hoa danh gia kia cũng không có, Uyên Như buồn bực thật sự muốn xé sổ sách này nuốt xuống bụng!

Làm quan uống công nhiều năm như vậy, một chút ý tứ cũng không hiểu, nếu không phải Tiểu gia cảm thấy lễ mỏng cũng sẽ không có ý giày vò ông ta, để yên cũng sẽ không cảm thấy làm khó quan viên, chức quan này không khó làm, nên cũng không cần phải đưa nữ nhi ra ngoài, cũng không cần chấp tay đưa nữ nhi cho người...

“Được rồi, không bán nữ nhi thì sổ sách này cũng không đến trong tay ta.” Uyên Như nghĩ như vậy lại bình tĩnh, nói tóm lại gả cho Tiểu tam lang là lợi nhiều hơn hại, không cần bày ra vẻ mặt đau khổ.

Cuối cùng, rốt cuộc nàng thấy được đất đai mang tên tam lang, thôn trang và cửa hàng, sau khi tính kỹ, quả thật Uyên Như có một loại xúc động đến rơi lệ, giàu có như thế chính hẳn cưới thê tử khó khăn như mình thật sự là tiếc hận!

Bộ phận sản nghiệp chân chính của tam lang hình như là Thanh Giang quận chúa đặt mua cho, đều ở khu vực tác đất tác vàng ở Kinh Thành, nhìn như không nhiều lắm, nhưng mỗi năm đều có một khoản thu nhập cố định.

Kim thượng là đệ đệ ruột của cha Thanh Giang quận chúa, hơn nữa, khi còn bé người đại ca kia vì bảo vệ đệ đệ mà tàn phế mới mất đi quyền thừa kế, mặc kệ kim thượng cảm kích hay áy náy, cũng sẽ cả đời ưu đãi vị Vĩnh An vương kia.

Mẹ chồng Thanh Giang quận chúa lại là trưởng nữ dòng chính được Vĩnh An vương nâng trong lòng bàn tay, vì củng cố hoàng quyền lôi kéo võ tướng mới không thể không hứa gả cho Tiểu Duệ, bởi như vậy, tư sản của bà có thể không phong phú sao?

Uyển Như khe khẽ thở dài, thật đúng là tre già măng mọc, một chút xíu đồ chảy ra từ trong khe hở của mẹ chồng, cũng đủ tam lang an toàn ăn cả đời, mà đồ của mẹ nàng lại chưa từng thấy!

Chậm rãi bình tĩnh lại, buông xuống chấp niệm trong lòng, Uyển Như tiếp tục xem sổ sách một lần nữa.

Sau đó, nàng sai Tiểu Đường đi lấy bút mực và sổ sách trống, lại kêu thị tỳ tên Bảo Châu mới được bổ sung trong của hồi môn đang ngồi chồm hổm hầu hạ ở bên giường, giúp một tay viết sổ sách.

Kim Châu, Ngân Châu còn chưa trở lại, bên cạnh Uyển Như thiếu người nên đề bạt đối phương thành tỳ nữ thiếp thân, bởi vì Bảo Châu này hơi biết chữ có thể có chút công dụng, hơn nữa, kiếp trước nàng cũng bị kẻ mẩu đuổi đến Tạ gia, toàn bộ mười năm cũng chưa từng thấy sự tin cậy nào.

Uyển Như đã sớm muốn đuổi hai người không an phận kia, lại không thể mới gả đã xuống tay với tỳ nữ thiếp thân, vào lúc này lại cơ hội rất tiện, Bảo Châu phục vụ tốt cũng có thể thuận nước đẩy thuyền giữ ở bên người.

“Sổ sách này ta không nhìn ra vấn đề gì, chỉ là phương thức ghi chép quá không hợp quy tắc, hai người theo ta phân phó soạn ra các hạng mục, sau đó điền chi tiết các loại vào từng hạng mục, đừng bỏ sót. A Đường, ngày mai đi mời hai vị quản sự mở kho kiểm lại, rồi viết rõ ràng cụ thể các vật phẩm như hình dạng và cấu tạo.” Khi Uyển Như nói chuyện ngôn từ rất khách khí.

Đại quản sự Tiểu Trung là cha ruột của Tiểu Đường, nàng ấy được mẹ chồng và Tiểu Dương chỉ đích danh đưa đến bên cạnh mình, có thể thấy được gia đình này rất có thể diện ở Tiểu gia, không thể đắc tội.

Uyển Như bất ngờ làm hành động như thế này, trong lòng Tiểu Đường nhất thời có chút lấm bầm, sợ chủ mẫu nghi ngờ cha mình gian lận.

Nhưng theo sau đó nàng lại nghe Uyển Như nói đùa: “Ta xem sổ sách trong đó có không ít thư họa, đồ cổ tuy nhiên cũng không viết rõ xuất xứ, sợ có không ít tinh phẩm bị coi như giấy vụn không đáng tiền. Cầm “Xuân Lô” này có thể nói là tiên phẩm, ta thấy nó ném ở trong góc, rất đáng tiếc.”

Tiểu Đường vội cười một tiếng, nói tiếp: “Chỉ có tuệ nhãn của nương tử mới có thể nhìn ra thôi, bình thường tam lang quân không đi phòng kho, nghĩ đến

cũng đúng là chưa từng để ý. Cha của nô tỳ cũng chỉ nhận biết được vài chữ to, cũng không phải là muốn cho đồ kim quý này dính bụi! Ông ấy đã nói nhiều lần, nói mình gánh không nổi trách nhiệm nặng nề này chỉ có thể làm chân chạy, rốt cuộc chờ được nương tử đến.”

Một câu nói này nói thật hay, trước nịnh bợ chủ mẫu lại nói tam lang không liên quan, cuối cùng nói xấu cha mình vừa nói rõ ông ấy trung thành với nương tử.

Sau khi nghe xong Uyển Như mím môi cười, lúc này mới coi như là chính thức ghi nhớ Tiểu Đường, tỳ nữ cơ trí ai không thích? Nghe nói nàng ấy đã đính hôn với gia tướng nào đó của Tiểu gia, đợi ở hậu trạch lại không uy hiếp, thật tốt, so với Kim Châu Ngân Châu thỏa đáng hơn.

Ngày kế, rốt cuộc thân thể Uyển Như không còn đau nữa, bắt đầu dưới sự trợ giúp của hai vị Đại Quản Gia chỉ huy tỳ nữ, đồng bọn kiểm lại phòng kho, lần nữa viết sổ sách, còn phải chia ra hai phần năm những vật phẩm như bạch ngọc Vu Điền, Quy Tư Bò Đào Tửu, nhựa cây cánh kiến trắng, dụng cụ bạc... thành tiền tương ứng, kim ngân, lụa gấm giao cho thân vệ hần phân phát cho tướng sĩ cấp dưới, toàn bộ một vòng cũng bận rộn kinh khủng.

Đồng thời, trong kinh thành Thôi tướng gia vừa nhận được thư nói cháu gái của mình âm thầm lập gia đình, phu nhân tướng gia Viên thị nhất thời tức giận, không để ý con dâu lớn vẫn còn ở đó trực tiếp tức giận nói: “Không phải là nữ nhi ruột của mình nên không thương tiếc chút gì ư? Đường đường là nữ nhi của Thôi gia ta sao có thể gã cho vũ phu!”

Thê tử của đại bá Thôi Thừa Tổ tên Lô thị hơi lúng túng nghe, vâng dạ bổ sung thêm một câu: “Mẫu thân của tam lang kia là nhà Quận chúa Vĩnh An vương...”

Ngụ ý, Quận chúa hoàng gia cũng gã cho vũ phu, thật ra thì cũng không kém, lùi một bước mà nói, dầu gì người ta cũng có chút huyết thống Hoàng thất không phải sao, không thể là vũ phu thô bạo.

Viên lão phu nhân trừng mắt nhìn Lô thị, rồi sau đó bà lại tự nhiên nói: “Gã cũng không phải là không thể, nhưng vội vàng gã như thế, sau này Như Nương làm người thế nào đây? Cũng oán trách ta bình thường không trông nom cho nó...”

Chuyện lập gia đình còn chưa kết thúc, mặc cho Thượng Thư Tả Thừa Thôi Thừa Tổ mượn chức vụ phái người truyền lời, nói một câu trọng tâm: “Đội quân nào đó và người Tây Nhung khai chiến ở con đường Lũng Hữu, trước mắt tình hình không rõ, nhưng cũng không phải là ở chỗ nhị đệ, mẫu thân đừng gấp gáp.”

Đại bá còn chưa có lấy được tin tức cháu gái xuất giá chỉ lo lắng Viên lão phu nhân nghe tin đồn suy nghĩ lung tung, hạ nhân nhà Tể Tướng cũng đều

thông thạo tin tức, chưa từng nghĩ tới, bức thư lại bị trì hoãn một tháng trong đồng công văn hòa thân khẩn cấp ngàn dặm của ông lại sinh ra hậu quả cực kỳ tồi tệ như vậy.

Tạm thời nhi tử không bị khuấy vào chiến sự, nhưng cháu gái vừa mới gả quân đội! Đứa cháu đưa dâu có lẽ cũng ở đó? Có phải cháu rể cũng mang theo binh đi huyết chiến hay không?

Vốn tuổi tác đã cao, Viên lão phu nhân nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mặt bỗng tối sầm ngã ngửa ra sau, lập tức làm Lô thị sợ hãi, gọi đại phu đưa mẹ chồng trở về nội thất sau đó bà trực tiếp nhào vào bên giường gạt lệ, sợ ngộ nhớ có sơ xuất gì mình và trượng phu thoát không khỏi liên quan.

Tin cháu gái xuất giá là bà đọc, tin tức đánh giặc là Thừa Tô truyền tới, mẹ chồng ngã ở trong ngực bà, bên cạnh cũng chỉ có một vãn bối như bà, cả đồng chuyện đổ xuống thật đau khổ!

“Mẹ à, van ngài đáng thương cho con, hãy nhanh tỉnh lại! Tin tức sau đó còn chưa truyền tới đâu, có lẽ không có gì đáng lo đâu...” Lô thị xoa hạt châu mã não trong tay mình, vung khăn thêu hoa màu trắng vừa gạt lệ vừa nói thảm không dứt.

Mà Viên lão phu nhân thì ở trong mơ màng thấy được mẹ ruột Như Nương, mặc một bộ áo trắng bông bành đung đưa ngồi ở bên giường mình.

A Oánh vốn thích khóc lôi kéo tay áo bà khóc, oán mẹ chồng không làm chuyện mà bà đã đồng ý trước khi mình lâm chung - cầu xin bà thương tiếc con trai con gái của mình, phải chăm sóc cho bọn nó trưởng thành thật tốt, cưới người trong sạch.

“Oánh Nương, mẹ xin lỗi con, không chăm sóc Như Nương, Văn Khang cho tốt.” Ở trong mộng Viên lão phu nhân run rẩy kéo lại tay Trịnh Oánh, cũng khóc lóc nỉ non bày tỏ, “Ta hối hận, thật sự hối hận! Không nên bởi vì tức giận mẹ con con mà làm như không thấy...”

Cho đến vào đêm, lúc này Viên lão phu nhân mới mê mệt tỉnh lại, đại phu chẩn bệnh nói không có gì đáng ngại nhưng đừng để bị quá hoảng sợ, rồi sau đó viết phương thuốc điều dưỡng cáo lui.

Lúc này trưởng tử Thôi Thừa Tô dưới ánh mắt lạnh lùng của phụ thân quỳ gối ở đầu giường mẫu thân liên tiếp xin tội, nói mình thật sự lỗi mắng, không nên trái lệ truyền loại tin tức không xác định này đến nội viện, lại miễn cưỡng cười vui nói: “Thật ra chiến sự ở biên cương cũng không có gì đáng ngại, chỉ là xung đột nhỏ.”

“Thừa Tô nói đúng lắm, bà xem, không phải ta đều ở nhà sao, nếu thật sự có chuyện gì há có thể không lo lắng.” Thôi Tương cũng cười xoa râu ria, bày ra nét mặt như không có chuyện gì.

Lời nói của ông còn chưa tới một khắc sau, đã có hoạn quan vội vã tới truyền tin: “Bình bộ lại đưa tới văn thư khẩn cấp tám trăm dặm, Thiên gia gọi Thôi các lão nghị sự!”

Nghe xong lời này, nhất thời Thôi Tương có chút bất đắc dĩ, lúc này nên nói như thế nào với lão thê tử đây? Trước đó mới nói mọi chuyện bình an vô sự để trấn an nàng giờ....!

Ghi chú:

1. Chùy điệp: loại dụng đặc điểm kim ngân vô cùng phong phú có thể kéo dài và dát mỏng, dùng chùy gõ khối kim loại, bạc, mở rộng thành phiến hình, theo như các loại yêu cầu chế tạo các loại hình hay hình dáng trang sức.

2. Lũy ti: kéo hoàng kim thành tơ vàng, sau đó đưa bên nó thành hình mái tóc, hoặc là các loại hình lưới, lại hàn ở phía trên, gọi là lũy ti.

Chương 32

Nhất Chiến Thành Danh

Thôi Thừa Tổ đứng ở bên cạnh nghe khẩu dụ của Thiên gia xong lập tức bước tới phía trước hai bước nhét một chiếc hà bao vào trong tay thái giám, sau đó rất khách khí hỏi: “Thiên gia có nói vì chuyện gì mà tuyên triệu không?”

Vị thái giám mặt trắng phúc hậu không râu ước lượng đồ trong tay, lúc này mới híp mắt cười đáp: “Chuyện vui, tôn nữ tể (cháu rể) của Thôi các lão thật không tệ.” Chỉ cần nói tới đây thôi, gã cũng không cần phải nhiều lời nữa, đi về phía trước một bước trở về phục mệnh.

Tôn nữ tể? Trưởng nữ Thôi Uyển Di và thứ nữ Thôi Huyền đã xuất giá rồi, nhưng nữ tể (con rể) cũng chưa tới hai mươi lăm tuổi, cho dù là chuyện nhà không tệ nhưng quan chức cũng không cao, không thể nào nói không tệ được.

Thôi các lão và trưởng tử Thôi Thừa Tổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới trưởng nữ Uyển Như của nhị lang Thôi Thừa Vọng, không phải nàng mới gả vào Tiểu gia trấn thủ biên cương ư, mà đó cũng là tin tức mới được Bình bộ truyền tới, hay chiến sự với Tây Nhung lại có biến cố mới?

“Cho dù như thế nào, cũng phải đi nói cho mẫu thân người biết biên quan đánh thắng trận, trấn an cho tốt.” Thôi Tương vừa dứt lời đã lập tức thay y phục chạy thẳng tới cửa cung điện thánh.

Thôi Thừa Tổ trở về nội thất đơn giản kể lại, lại dẫn tới lão phu nhân liên tiếp chất vấn: “Thật sự thắng trận? Quả thật không có nguy hiểm? Con cũng đừng lừa gạt ta!”

“Vô cùng chính xác, Tiểu tam lang kia còn lập được công! Chỉ là tình hình cận kề còn chưa rõ, thiên sử (người tuyên chỉ ở đầu chương) đã nói đôi lời như

thế.” Thôi Thừa Tổ trực tiếp thêu dệt ra lời nói dối, lại khuyên nhủ, “Mẫu thân phải thoải mái nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai con sẽ đi nghe ngóng chi tiết rồi nói cho người nghe.”

Viên lão phu nhân nửa tin nửa ngờ, sau khi uống thuốc thì yên lặng nằm xuống.

Trước khi ngủ bà lại vẫn cảm khái: thật là càng già càng vô dụng, có thể nào sau khi đáp ứng chuyện Tiên Bình Nhạc quận vương cầu xin nên rơi vào trên người nữ nhi của mình không? Như thế còn chưa đủ, cố tình ngay cả tất cả thân tôn nữ, tôn nhi của mình cũng không để mắt đến!

Nếu có cơ hội nhất định phải bồi thường huynh muội bọn họ.

Trước đó, theo lời trong miệng đại bá Thôi gia thì tam lang đánh thắng trận đối với hãn mà nói là chỉ dùng để an ủi thôi, ai có thể nghĩ, Thôi Tương ở trong cung, ngồi một bên trong Thiên Điện lại đang nghe Thiên gia vui vẻ tán thưởng người tôn nữ tể mới nhậm chức của Thôi gia.

“Nhìn xem, buổi trưa vẫn còn đang nói thảo luận triều đình cần thêm vào quân phí cùng với chuyện ra lệnh kiểm tra binh khí, đúng lúc này tin tức vừa tới, thắng, hơn nữa là đại thắng! Tuổi trẻ tài cao, thật là tuổi trẻ tài cao!” Đế Vương mặc trường sam màu vàng gầy gò nói xong không khỏi tươi cười rạng rỡ.

Hãn vừa cho người đưa văn thư do Binh bộ trình lên cho Thôi tướng, vừa mừng rỡ đập lên án kỷ (bàn), đến cả đồng râu bạc dưới cằm cũng vui vẻ rạo rục hãn lên.

Trước đó, một phần tin tức bởi vì đang chiến tranh, người Tây Nhung phong tỏa mà kéo dài ngày đưa tin, và đúng lúc tin chiến thắng cũng cùng một ngày đến trong tay vua, hai tin tức chọt cao chọt thấp này kích thích, muốn cho không vui mừng cũng khó.

Đưa tấu chương công lao này cho Tiểu lão tướng quân, sau khi xem qua tấu chương được Binh bộ bổ sung thêm tình hình cụ thể tỉ mỉ, cho dù vị quan lớn Trung thư lệnh Thôi Tương trong Trung thư tỉnh cũng không khỏi chắc lưỡi.

Lần đầu Tiểu đại lang giữ chức chủ soái lợi dụng trận pháp mới lạ ngăn địch với dưới công thành, không cho đối phương có cơ hội quấy nhiễu một chút nào; tiểu tướng mười tám tuổi Tiểu Dương thì dẫn dắt quân tiên phong thay nhau phục kích, thậm chí một người một ngựa xông trại địch, đã thế hãn còn giết chết thủ lĩnh bộ lạc Tây Nhung, trực tiếp giành thắng lợi cho trận chiến này!

Hơn nữa vượt qua suy nghĩ của mọi người là, không ngờ trong tấu chương cũng có xuất hiện bóng dáng của cháu gái nhà mình, khi binh lính tặc khấu Tây Nhung đến dưới thành thì nàng xuất đầu lộ diện đứng ở trên công thành hát vang một khúc, không biết phải cần bao nhiêu lá gan mới có thể làm ra loại chuyện này?

Cũng không biết quyển tấu chương binh bộ này do ai viết, kiếp trước là một thuyết thư (kể chuyện cổ tích)? Câu chuyện biên quan kháng địch bị hấn viết tràn bồng phập phồng giống như vở kịch tài tử giai nhân!

“Nương tử Tiểu tam không hổ là quý nữ Thôi thị, bậc cân quốc không thua đáng mày râu, dũng dạc lấy một khúc ‘Tình trung từ’ tiễn phu xuất chinh, vợ chồng Tiểu thị chim cá tình thâm, cách thành lâu xa xa im lặng nhìn nhau, chúng tướng sĩ không khỏi xúc động thật lâu quần tình sục sôi, rồi rít vung cánh tay hô to “Xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta, hướng về phía cung điện hoàng đế!”...”

Ở trước mặt mọi người muốn tỏ lộ muốn “Tình Trung Báo Quốc” còn phải giết địch “Hướng về phía cung điện hoàng đế”, khó trách Hoàng thượng vui mừng như thế, không phải hấn vẫn lo lắng Tiểu gia này thừa kế võ tướng sẽ tạo phản sao, rồi lại bởi vì nước khác nhìn chằm chằm binh quyền của hấn ư.

Lần này chẳng những Tiểu gia đánh thắng, làm trò cũng diễn rất tốt!

Trước mắt tuổi tác thiên gia đã cao lại chậm chạp không thể quyết định người thừa kế, phía dưới có ba hoàng tử có thực lực đang ngầm tranh đấu tầng tầng lớp lớp, nhưng cố tình lại không có một người nào có thể chân chính ngăn chặn được, thậm chí ngay cả triều thần cũng có chút đưng đưa không ngừng.

Có thể dự đoán được, lúc hoàng quyền truyền xuống tất nhiên sẽ có gió tanh mưa máu, ai cũng không có cách nào bảo đảm võ tướng biên quan có thể thừa cơ làm khó dễ hay không, đến người kế nhiệm mới cũng không có thực lực giành chiến thắng khi đánh chính diện.

Chủ yếu bề tôi mạnh, phạm làm phụ thân ai không lo lắng?

Thôi Tương còn chưa kịp hệ thống ngôn ngữ phát biểu cảm tưởng đang càn quét trong lòng với Hoàng đế, đã nghe đối phương cười tùm tùm mở miệng: “Thôi khanh, sao khanh có thể nghĩ đến chuyện gả cháu gái cho Tiểu gia nhỉ? Ánh mắt không tẻ, đã sớm nhìn ra thiếu niên Tiểu Dương kia anh tài?”

Lời này vừa thốt ra, nhất thời Thôi Tương có loại cảm giác đồ mờ hôi lạnh, bề ngoài là hỏi vì tò mò, nhưng nghĩ sâu xa hơn, kim thượng đang thử dò xét có phải võ tướng biên quan cấu kết với quan viên trụ cột ở triều đình hay không thôi!

Đường đường là Dương Kim Thánh Thượng, sẽ rảnh rỗi nhàm chán nửa đêm tìm người nhiều chuyện? Nhất thời Thôi Tương hiểu, vào đêm còn bị tuyên triệu vào cung không phải vì chia sẻ tin vui, rõ ràng chính là hưng sư vấn tội.

“Aizz, bề hạ có điều không biết, toàn bộ chuyện này là do nghịch tử tự chủ trương, thần cũng vừa mới biết được tin tức này.” Thôi Tương vội vàng nói thật loại bỏ sự liên quan của mình trong đó, liên tiếp kể khổ nói: “Vốn không hề có qua lại với Tiểu gia kia, đến dáng vẻ của Tiểu tam lang cũng chưa từng thấy qua, cháu gái vội vàng lập gia đình trong lúc đang chiến tranh, lão thê trong nhà

vừa lấy được thư liền giận đến hôn mê bất tỉnh, lúc vào cung lúc bà ấy còn chưa tỉnh lại!”

“Hả? Thì ra là như vậy.” Hoàng đế hơi gật đầu, nhưng trên nét mặt có chút nửa tin nửa ngờ.

“Ngày trước từng nghe nói mẫu thân của cháu gái của thần có quen biết với Thanh Giang quận chúa.” Thôi Tương vội vàng ném ra lời giải thích hợp tình hợp lý. “Diện mạo của nàng lại giống mẫu thân nàng, có lẽ là bởi vì chuyện này mới được Quận chúa coi trọng.”

Ngự ý: tôn nữ (cháu gái) của ta là bị nữ nhi của đại ca ngài chọn trúng làm con dâu, chuyện này thì không thể trách lên người ta được, đúng không?”

Mẫu thân nàng là?” Hoàng đế tìm tòi ở trong trí nhớ của mình nhưng không có kết quả. Aizz, người đã già đành phải chịu thôi, một khi Thôi Tương đã nói ra thì chắc người kia cũng là nữ nhân trong hoàng tộc?

“Đích trưởng nữ của Tiên Bình Nhạc Quận vương, Trịnh thị A Oánh.” Thôi Tương lập tức nói ra, thuận tiện lấy tình để cảm động, “Mấy năm trước qua đời bởi vì bệnh, cháu gái này cũng là đứa bé đáng thương.”

Gả một đứa bé không có mẫu thân đến bối cảnh cũng không thâm hậu, cũng không quá đáng, đúng không?

“À.” Hoàng đế lão đầu tiếp tục gật đầu, coi như bỏ qua chuyện này không nói đến nữa, rồi lại theo sát ném ra vấn đề có sức nặng không nhẹ, “Tiểu Duệ trình tấu chương công trạng, theo ái khanh thấy, nên xử lý như thế nào là tốt?”

“Hai hài tử Tiểu gia lập được công lớn, quả thật phải thưởng, chỉ là, chức vị của bọn họ không nên tăng quá cao quá nhanh, có thể ban thưởng chút món đồ khác.” Thôi Tương này không chỉ dựa theo suy nghĩ của Hoàng đế nói chuyện, mà còn đứng ở góc độ cháu rể suy tính vấn đề.

Mới mười tám tuổi lập tức trở thành quan cao mà nói, vậy tương lai nhiều lần lập công đi nữa thì thưởng cũng sẽ không cao, đợi đến khi công cao chân chủ rồi bị thu thập sao?

“Vậy thuyên chuyển công tác đi nơi khác?” Hoàng đế tiếp tục vuốt đám râu ria thưa thớt của lão, thật ra thì đây mới là vấn đề ông chú ý nhất.

Vì sao Tiểu Duệ hi vọng con thứ của mình được đổi đi nơi khác? Chẳng lẽ, hắn còn chưa thỏa mãn quyền lợi tự trị với phía tây, muốn cầu nhiều hơn? Vì vậy, trước phái nhi tử đi dò đường? Ông cũng không tin tưởng chỉ đơn giản là vì muốn rèn luyện như trong tấu chương nói.

“Tiểu tam lang trải qua trận này tất thành danh, có lẽ Tiểu Duệ có suy nghĩ một núi không thể chứa hai hổ?” Thôi Tương thử thăm dò suy đoán như thế, vừa dứt lời đã thấy Hoàng đế xụ mặt xuống.

Nhà Trịnh gia lão cũng không chỉ là một núi hai hồ, mà đó là ba con hồ đang ác đấu! Làm Hoàng đế khó khăn, có ba nhi tử trưởng thành Hoàng đế càng khó hơn, nhà mẹ đẻ của ba nhi tử kia cũng đều bất phàm, đây cũng là khó càng thêm khó!

“Chuyện này, sẽ bàn sau.” Lần này Hoàng đế cũng không có ý định đùa giỡn Thôi Tương nữa rồi, phát tay một cái để cho hắn lui ra.

Ngày kế, do Trung thư tỉnh căn cứ chỉ ý của Hoàng đế phác thảo ra thư thăm hỏi an ủi, sau khi đưa cho Môn hạ tỉnh thẩm tra xong thì đưa cho Thượng thư tỉnh đi ban bố khen ngợi, quan trọng nhất là: sắc phong Tiểu Thôi thị làm chính ngũ phẩm Huyền Quân.

Tuyên dương thì nhất định phải tuyên dương, không muốn cho quá nhiều đồ thực tế, vậy chỉ dùng danh hiệu mệnh phụ bên ngoài, loại nhìn đẹp mắt lại không ý nghĩa thực dụng lừa dối một chút, vị phụ nhân không thua đáng mà râu này là được đặc cách đề thăng, ừ, thuận tiện cũng cho Thôi gia mặt mũi.

Tiểu Dương là tán giai thăng liền hai cấp từ Chấn Uy Giáo úy biến thành Tông Ngũ Phẩm du kỵ Tướng quân, kiêm lĩnh chức vụ Quả Nghị Đô Úy, bởi vì ca ca hắn Tiểu Húc thăng cấp trở thành chính tứ phẩm Chiết Trùng Đô Úy, chỗ trống vị trí biệt tướng vừa lúc cho đệ đệ ngồi.

Nhưng chỉ là thay mặt, không hề chính thức được đề bạt - Hoàng đế muốn cho hắn bị đè ép, ai dám không ép? Nghĩ về phía tốt, đây là định giữ tiểu tướng thanh niên này lại cho Đế Vương tân nhiệm tự mình phong thưởng lôi kéo.

Người tính toán như vậy trong lòng cũng không chỉ có một hai, nơi đóng quân cách quá xa, tin tức khen thưởng còn chưa được đưa tới trong tay người Tiểu gia thì đã lượn một vòng bên trong đám quan lại quyền quý ở kinh thành rồi.

Bao gồm ba vị hoàng tử, các vị Quận Vương, các nhân vật thực quyền của Tam Tỉnh Lục Bộ, hiện nay, người nào không biết Tiểu gia có tiểu tướng không tòi, bao gồm cả vị thê tử đứng ở trên thành hát vang khúc trước trận đánh cũng vinh quang tột đỉnh.

Sau khi Viên lão phu nhân biết được tin tức này nhất thời sáng khoái tinh thần cười không khép miệng được, vội vàng gọi tiểu bối tới ngắm hoa tụ hội, biến tướng ăn mừng.

Đại cô của Uyển Như, mẹ ruột của Tạ Tuấn Dật Tạ Thôi thị không nhịn được lén lút nói chuyện với thân muội muội: “Sao ngày trước không cảm thấy Như Nương như thế nhỉ? Ngay thơ không biết việc đời, ngay cả nói chuyện cũng ngu ngốc, vào lúc này thật đúng là “cách ba ngày, khi gặp lại phải thay đổi cách nhìn” rồi.”

“Tất nhiên, trước mặt người ngựa đám man khẩu đánh đàn ca hát, lá gan trở nên lớn không ít mà!” Nhị cô Viên Thôi thị liên tiếp chắc lưỡi, lại không biết bị nàng thêm dầu thêm mỡ cái gì mà thành hoàn toàn là tin via hè.

Chỉ đứng ở trên tường thành được không, lúc ấy cũng chưa chính thức khai chiến! Trước vó ngựa, chẳng lẽ con ngựa kia còn có thể nhận thức - Mỹ Kiều Nương nên không đạp tới?

“Uhm hừm, ban đầu ca ca còn có chút kết thân ý tứ... Biết vậy chẳng làm, biết vậy chẳng làm.” Tạ Thôi thị thở dài lắc đầu một cái, cảm khái quả nhiên là nữ 18 đại biến, bà ta nhìn lầm rồi.

“Uyên Lan không tồi.” Viên Thôi thị cười khúc khích, nói đến nữ nhi khác của đại ca.

“Nàng? Không với cao nôi. Trương Thị Lang đang chạy vị trí Thượng Thư đấy, đợi sang năm chuyện định xuống rồi, không biết nhị tẩu sẽ có bao nhiêu đắc ý.” Tạ Thôi thị nhớ tới Trương thị mập mạp kia lập tức khẽ hừ, tính toán vội vàng gọi nhị tử về bên cạnh, cũng đừng để chính mình hăm sâu vào không ra được.

“Phụ thân hài lòng thì liên quan gì? Tỷ xem Như Nương đấy, mới gả đã là Ngũ Phẩm Huyền Quân rồi!” Nhị cô nói xong trong lòng khẽ chua, thở dài nói: “Cũng không biết khuê nữ của muội có thể có được lang quân như ý như vậy hay không?”

Thật ra thì, trưởng nữ nhà nàng tuổi gần 15 đã xem mặt, nếu không xảy ra ngoài ý sẽ là vợ của trưởng tử phủ Tụ Thiếu Khanh rồi, đầu tiên còn cảm thấy tương đối hài lòng, vào lúc này nhìn lại - phụ thân cũng chỉ mới Ngũ Phẩm, nhị tử thì vẫn đang chờ khoa khảo đấy.

Trong ngày thường nàng không xem trong điệt nữ nhi (cháu gái) đã gả nhà cao cửa rộng kia, aizz, thật đúng là tre già măng mọc!

“Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây...” Nhị cô không nhận được nói một câu.

Không biết, trong một dinh thự nhà cao cửa rộng ở một chỗ khác trong kinh thành có một nam tử trung niên mặc hoa phục, cũng nói một câu giống vậy. Thậm chí, không chỉ có chua chát giới hạn trong lời nói, hẳn còn định trực tiếp tới cửa bầu vú quan hệ.

Chương 33

Nhà Cậ Tặng Quà Chúc Mừng

Sau khi Tiểu Húc, Tiểu Dương bắt tay nhau đánh thắng trận, cả nhà bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này ở trong lòng, sau khi ăn mừng đơn giản thì nên làm gì thì tiếp tục làm nấy, hết tới lần này tới lần khác là những nhà khác vội đến kết thân làm quen.

Lúc tứ lang về nhà không chỉ mình đại ca Thôi Văn Khang đưa tiễn hẳn, còn có Thôi Thừa Vọng phái quân sự mang theo rương quà tặng theo cùng, thậm chí

ngay cả Tạ Tuấn Dật cũng rất không biết xấu hổ một đường đi theo tới đây, muốn lôi kéo làm quen muội phụ.

Đến người tính tình cũng không xấu như Tiểu Dương cũng không nhận được muốn phi nhổ gã hai cái, hoàng hôn ngày hôm đó, lúc đứng ở cửa nghênh đón đệ đệ, tam lang trực tiếp cho Tạ Tuấn Dật gương mặt lạnh, qua loa chấp tay hành lễ đến hàn huyên cũng không nói một câu.

Vốn hẳn đã có chút bất mãn với sóng ngầm mãnh liệt giữa thê tử và vị biểu ca này rồi, người này còn không biết thức thời, đáng đời bị khinh thường!

“Đại ca, lần này tới đây là muốn ở mấy ngày?” Tiểu Dương xoay mặt rất nhiệt tình nắm cả cánh tay Thôi Văn Khang dẫn đi vào nội viện, thuận tiện hỏi: “Có tính toán gì không?”

“Aizz, trong nhà quá chật cũng không có địa phương hoạt động gân cốt, ta lại là người không chịu ngồi yên.” Thôi Văn Khang cười gãi gãi đầu, hơi không có ý tốt trả lời, “Muốn đi sàn đấu võ của thông gia còn có cung mã gì đó nữa, a ha ha, không biết tam lang có hoan nghênh hay không?”

Bởi vì tin tức võ cử còn chưa truyền ra, Thôi Văn Khang lại nghe muội muội dặn dò không dám tùy ý để lộ ra, ở nhà muốn luyện võ, đọc sách cũng không tìm thấy nơi thích hợp.

Trước đó hẳn đi biệt viện Tiểu gia giả bộ mượn danh nghĩa bồi tứ lang, đợi đối phương phải về quân trấn thì Thôi Văn Khang liền tìm một cái cơ như thế rời nhà, giờ khắc này ở trước mặt Tạ Tuấn Dật tự nhiên cũng phải nói như vậy.

“Đại ca nể mặt đệ như thế, sao có thể cự tuyệt được?” Tiểu Dương biết rõ cũng không nói thẳng, chỉ có chút cau mày nói: “Chỉ là, gần đây ban ngày đệ đều bận rộn ở trong doanh, tứ lang trở lại cũng phải tiếp tục bế quan khổ học, cũng không có thời gian tiếp đại ca!”

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, tự ta đi qua đi lại là được.” Thôi Văn Khang cười đến rục rờ lại nghiêng đầu nhìn Tạ Tuấn Dật mặt dày mày dạn đi theo nhóm người mình, hiếu kỳ nói: “Tạ biểu ca cũng tính toán cùng quấy rầy tam lang với ta? Mùa thu này ngươi không trở về quê hương đi tham gia giải thí sao?”

“Này, không phải mới mùa xuân thôi sao?” Tạ Tuấn Dật rơi vào phía sau hai người hơi lúng túng cười một tiếng, Tiểu gia chưa đưa ra lời mời, gã cũng không tiện quá mặt dày trực tiếp bày tỏ muốn ngủ lại, càng không nói đến ngủ lại nhiều ngày.

“Thời gian cũng không thể tính như vậy, ngươi trở về cần ít nhất phải thời gian một tháng nhỉ? Tu dưỡng mất một tháng nữa, lại còn những nguyên nhân khác, đọc sách hai tháng, không phải vừa vặn tham gia cuộc thi châu huyện ư?” Thôi Văn Khang nâng đầu ngón tay tính giúp đối phương, “Sang năm chính là

kỳ thi mùa xuân, năm nay phải có danh ngạch Hương Cống, bỏ qua thì lại phải đợi ba năm nữa.”

Cho nên, người đừng đợi ở chỗ này chường mắt, lo nhanh chóng về nhà đi.

Tạ Tuấn Dật hỏi một đấng đáp một nẻo: “Huynh không đi tham gia giải thí? Năm tới hẳn là lần cuối cùng của Thôi Văn Viễn.”

“Ta là loại người bình tĩnh đọc sách?” Thôi Văn Khang cười ha hả, buông tay tự giễu nói: “Thay vì lo cả đêm phí công toi, còn không bằng đợi ở chỗ này bồi muội tử ta. Aizz, chỉ là, ta có muội tử bồi bên cạnh, người tìm ai đây?”

Dứt lời, Thôi Văn Khang cười tùm tùm nhìn về phía Tạ Tuấn Dật, chờ xem gã trả lời thế nào đây.

Tạ biểu ca giấu cục tức ở trong ngực, phun không ra được nuốt xuống lại cảm thấy rất không cam tâm - Thôi đại ngốc này cũng học được cách dấu đao trong lời nói rồi ư? Ta muốn tìm ai bồi bên cạnh?

Hai vị trẻ tuổi của Tiểu gia đều nói không rảnh, Tiểu đại lang cũng không thềm ra ngoài đón khách, tìm ai? Khẳng định không thể là biểu muội, không thấy ánh mắt chứa đao của Tiểu tam lang đã chiếu qua đến bên này rồi sao.

“Lần trước, lúc đưa biểu muội xuất giá từng ở chỗ này uống mấy chung rượu ngon.” Tạ Tuấn Dật không thể không miễn cưỡng cười một tiếng, “Rất khó quên, nên mới, mới mặt dày tới quấy rầy.”

“Không chỉ để ý rượu ngon nhà ta thôi, đúng không?” Rốt cuộc Tiểu tam lang cho gã một nụ cười, cũng nháy mắt ra hiệu, rồi sau đó hẳn vỗ tay gọi đồng bọn phân phó nói: “Đưa Tạ biểu ca đi phòng khách nghỉ ngơi, gọi hai Hồ Cơ Ba Tư tới hầu hạ, ngày mai mang theo mười vò rượu ngon tặng cho biểu ca trở về.”

Rất tốt, chỉ một câu nói đã đuổi Tạ Tuấn Dật đi, không chỉ có định thời hạn tiễn khách là ngày mai, còn kín đáo đưa cho hẳn hai gánh nặng. Hồ Cơ Hoat Sắc Sinh Hương, hơn nữa còn là con trai trưởng nhà Uy Vũ hầu tặng cho, cũng không thể tùy ý bán đi, vả lại xem lúc về nhà gã sẽ nói như thế nào với cậu và quả mẫu.

“Ra cửa giao du lại mang về hai nữ nhân dị tộc mông to ngực lớn, còn từ dưới mắt cậu lĩnh về nhà, ha ha.” Sau khi Tạ biểu ca được người dẫn đi, Thôi Văn Khang chống lên bả vai Tiểu Dương bắt đầu cười to. “Quá cay độc, đệ thật quá độc ác! Ta thích, ha ha ha!”

“Rốt cuộc gã tới làm gì?” Tiểu Dương hoàn toàn không xem chuyện này có liên quan đến chuyện đánh thắng trận, cho nên đến lúc này cũng còn có chút không giải thích được, đoán được Tạ Tuấn Dật đang muốn bầu víu quan hệ, lại không hiểu nổi sao gã lại gấp gáp tới đây.

“Muốn nịnh bợ tiểu tướng quân tay chạm vào là có thể bồng đáy.” Thôi Văn Khang bĩ môi khinh bỉ cười một tiếng, hôm đó tin tức Tiểu gia đại thắng vừa

truyền ra tới phụ thân hắn và Tạ Tuấn Dật liên tiếp cảm khái, khen ngợi Tiểu Dương “rất có phong phạm của Tiểu lão tướng quân”, Tiểu Húc cũng có bản lĩnh, nói không chừng tự mình có thể làm nên đại thành tựu, sau này thừa kế tước vị còn chưa biết là ai.

Kể từ đó, sao bọn họ có thể không vội vàng tới đây thêm gắm thêm hoa? Thật ra Thôi Văn Khang thì cũng quen mắt, nhưng hắn nghĩ đến càng nhiều hơn là mình có thể đánh trận kiếm công trạng như muội tể (em rể) hay không.

Khi theo Tiểu Dương đi tới nội viện, hắn lại không nhịn được nghi ngờ nói: “Trước đó đệ nói thân thể muội muội ta hơi có khó chịu không tiện ra cửa là xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là nghe được tin tức Tạ Tuấn Dật cũng tới, nàng không muốn chạy đến cửa gặp người ngoài mà thôi.” Bên ngoài miệng thì Tiểu tam lang nói thản nhiên như thế, nhưng mà trong lòng lại có chút hài lòng.

Đây chính là tự Uyển Như không muốn gặp biểu ca kia, bởi vậy có thể thấy được, nàng nhớ lời nói trong lúc giả say của mình trước đó, ừ, trẻ con dễ dạy!

“Không gặp cũng tốt, kẻ háo sắc kia...” Thôi Văn Khang vừa mới nói được nửa câu thì trực tiếp nuốt vào trong cổ họng, bởi vì hắn đã nhìn thấy muội muội Uyển Như đang đứng ở cửa tiểu viện cười tủm tỉm đang nhìn mình, bộ dáng kia thật sự là còn kiều diễm hơn hoa tươi, làm cho hắn trực tiếp trợn mắt sừng sốt.

Bộ đồ Thục gồm áo ngắn gấm Hoa Vân thêu thải điệp, váy dài xòe Thạch Lựu đỏ, rồi búi tóc cài trâm Kim Phượng chạm rồng khắc sợi chông lên nhau, còn sắc mặt đỏ thắm nở nụ cười ngọt ngào... Tất cả đều không tiếng động nói cho Thôi Văn Khang biết, khoảng thời gian gần đây tiểu muội Uyển Như sống rất tốt, rất thoải mái.

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng đầu thật hài lòng nhìn Tiểu tam lang một cái, không biết rằng, ngoại trừ người muội phu làm cho muội muội mình thoải mái ra thì công lao lớn nhất cũng là túi tiền của muội phu.

Tuần trước sau khi hưng hăng kiếm lại một phen, Uyển Như chuyển ra khỏi khổ phòng của Tiểu Dương không ít tác phẩm thư họa rất có giá trị và bản cổ tịch tốt nhất, tương đương có thể lấy về đây vài nghìn lượng vàng.

Nhất thời, tam lang cảm thấy thê tử rất có tài lại có tuệ nhãn biết bảo, Uyển Như cảm giác mình không gả lỗ vốn thì rất tốt, hai phu thê đều có cảm giác giàu có, trong thời gian dài tâm trạng đều ở trong trạng thái cảnh xuân tươi đẹp, cuộc sống phu thê tất nhiên cũng vô cùng mỹ mãn hài hòa, khí sắc dĩ nhiên cũng rất tốt.

Ở trong không khí vui mừng này Thôi Văn Khang cũng thanh thoi làm khách vài ngày, cho đến ngày nào đó Tiểu gia đột nhiên lại có khách tới, lúc này mới phá vỡ yên ổn của thường ngày.

Người tới là nghe lệnh của Bình Nhạc Quận vương vì diệt nữ nhi (cháu gái) đưa thêm trang lễ, cái gì gấm lụa, trân châu trân cỏi bích ngọc, cỏi đầu vàng ròng, trân cỏi toàn ngọc, các loại trân hoa Bạch Ngọc Lan, chùng chắt từng hộp từng hộp, phong phú khác thường. Đi theo quà tặng còn có một bức thư cảm động lòng người.

Đại ý trong thư như sau: Một ngày đông tổ nào đó, người hiện đang giữ chức Bình Nhạc Quận Vương bị ác mộng làm cho hoảng sợ, phụ thân trách cứ hẳn bất hiếu không hiền, mẹ cả lâm chung dâng tấu chương nhận hẳn làm con ruột nên mới được tước vị, sau đó hẳn trầm mê tửu sắc quên trông nom cháu trai cháu gái mất mẩu thân khi còn bé, cho nên quan hệ huyết thống như người xa lạ.

Sau khi tỉnh mộng, Bình Nhạc Quận Vương cảm giác sợ hãi đau lòng sâu sắc, vội vàng phái người dò thăm các loại tin tức của cháu trai cháu gái, muốn bồi thường cũng như duy trì quan hệ ruột thịt, vậy mà cháu gái lại đã xuất giá!

Làm cậu lại không thể tới kịp phái người tặng quà chúc mừng, thật sự là thẹn với tổ tông, thẹn với cháu gái, hẳn kính xin Uyển Như nhận lấy quà tặng bổ sung thêm này, từ đó hai nhà giao hảo lui tới, chớ để sau này người cậu này sau trăm tuổi không mặt mũi đoàn tụ với phụ thân mẩu thân.

“Ông ta có ý gì?” Đại cữu ca tương đối chân chất này sau khi xem xong bức thư thật dày thì choáng váng, không hiểu ra sao cũng không rõ chân tướng, nằm mơ ư, nhiều chuyện đã xảy ra, còn có mặt mũi nói thẳng mình không quan tâm cháu trai cháu gái trong thời gian qua.

“Ông ta muốn khôi phục quan hệ.” Uyển Như trực tiếp nói ra nội dung chính của bức thư này.

“Ban thưởng của Thiên gia sắp tới rồi, chắc hẳn, nội dung cũng không tệ lắm?” Tiểu Dương thì gần như không cần nghĩ ngợi cũng có thể nói ra được nguyên nhân đằng sau tại sao cậu làm như thế, gần hai mươi năm không liên lạc vào lúc này đột nhiên xuất hiện, muốn nói “Trường bồi báo mộng, lương tâm trời dậy”, quý cũng sẽ không tin.

“Đây chính là - nghèo khó nhưng sống ở phố xá sầm uất thì không ai tới, giàu có mà ở rừng núi thì cũng có bà con tới tìm, ha ha.” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, rất cuộc sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa thực sự của những lời này. Nhớ ngày đó, kiếp trước mãi cho đến chết nàng cũng không lấy được vãi cỏi của đối phương nữa là!

“Như vậy, nhận quà tặng không?” Thôi Văn Khang khẽ cau mày, hẳn thật sự không thích loại cách làm này của Bình Nhạc Quận vương, thật sự muốn đuổi người đi, nhưng chuyện này còn phải để mọi người tự mình làm chủ.

Uyển Như lại giao quyền quyết định cho Tiểu Dương, hỏi dò: “Bình Nhạc Quận vương có quan hệ gì với trong nhà không?” Trong trận tranh đoạt, Bình

Nhạc Quận vương cũng không bị thiệt thòi lớn nàng nhớ rõ, cũng còn chưa rõ ràng mạng lưới quan hệ của Tiểu gia, sau lưng những huân quý này sâu cạn càng thêm không biết, hi vọng, không phải kẻ thù?

“Không liên quan, ông ta là Quận vương không có thực quyền, có thể lui tới nhưng không thể dính dáng quá sâu.” Tiểu Dương đưa ngón trỏ chỉ lên bầu trời, ám hiệu nói: “Đang đánh nhau, cần tránh xa một chút tránh cho ngộ thương.”

Sau khi Uyển Như nghe xong mím môi cười một tiếng, cho ca ca một cái ánh mắt, nói: “Vậy thì nhận! Vì sao không nhận? Chắc hẳn mẫu thân cũng vui vẻ khi chúng ta thân thiết với cậu.”

Ngụ ý chính là: vốn chúng ta tính toán bầu vịu quan hệ với nhà cậu sau đó muốn trải đường, ông ta tới bầu vịu trước, vậy chúng ta nhận lời thôi chứ sao.

“Cũng được!” Thôi Văn Khang nhìn Uyển Như lại nghiêng đầu tập trung vào Tiểu Dương, đột nhiên rất nghiêm túc mà nói ra: “Tam lang, muốn cầu đệ một chuyện, chẳng biết có được không?”

“Hả?” Tiểu Dương nhìn hắn nghi hoặc cười khẽ, không nói chuyện gì thì làm sao ta biết là có thể làm được?

Chương 34

Thao Luyện Sa Trường

Nghे ca ca nói muốn cầu xin tam lang một chuyện, trong lời nói dường như cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản, nhất thời Như Nương cho rằng hẳn định để Tiểu gia ra mặt đi đòi đồ cưới, trên mặt lập tức lộ ra chút vẻ không hài lòng.

Sao có thể để cho nhà chồng nhúng tay vào chuyện này được? Nếu không thành công hai nhà Tiểu Thôi vạch mặt nhau, nếu thành công thì Thôi Uyển Như nàng cũng chẳng được gì còn không có mặt mũi, nhưng lại không tiện trực tiếp cắt đứt lời ca ca nói, cũng chỉ có thể trước tiên nghe huynh ấy nói gì rồi sau đó tìm cách trở về chỗ cũ.

Thậm chí ngay cả Tiểu Dương cũng suy đoán theo hướng này, nhìn trang lễ thêm nói đến đồ cưới rất thuận nước đẩy thuyền. Trên mặt hắn giả bộ ngu trong lòng cũng rất do dự, đại cữu huynh nhờ làm hộ không tiện cự tuyệt, giúp một tay làm lại có chút không hợp tình.

Nếu đồ cưới của thê tử bị kẻ mẫu đẻ ở viện là thật, Trương thị kia chính là phạm vào điều “trộm cắp” trong thất xuất, không chỉ giữ nhà còn tham tài sản vợ cả để lại, làm âm ỉ ngược lại không dễ kết thúc, phương pháp xử lý thỏa đáng nhất phải làm là hai huynh muội và kẻ mẫu, phụ thân lên lút thương nghị, aizz.

Hai người này đều đang bàn tính trong lòng một đồng kế hoạch, Thôi Văn Khang lại hoàn toàn không chú ý tới, chỉ ôm lấy tay Tiểu Dương khẩn thiết nói: “Ta muốn vào trong quân lịch lãm, không biết tam lang có thể giúp đỡ hay không?”

Hả? Vợ chồng son rồi rít sừng sờ, hoàn toàn không ngờ tới ca ca đánh chủ ý này.

“Đại ca hy vọng trực tiếp giữ chức vụ gì?” Tiểu Dương có chút kỳ quái, đã nghiêm chỉnh thi võ cử cần gì phải “tham gia” con đường này? Đúng là có thể lấy một chức vụ Cửu Phẩm bên ngoài sau đó chậm rãi thăng lên, nhưng dù sao tiền đồ kia cũng có hạn, còn không bằng đi cửa sau có đại thụ che chở!

Sau khi tam lang tính toán cũng không cự tuyệt, chỉ cười nói: “Bình sĩ bình thường cũng không có ý nghĩa, nhưng mang binh sợ rằng không được, nếu phụ trách thống kê nhân số, tuần tra kết quả chiến đấu sự vụ cũng có thể suy nghĩ chút biện pháp.”

“Ta không có ý đó.” Thôi Văn Khang khoát tay áo, rất thẹn thùng mà nói: “Mấy ngày nay ta tự mò mẫm luyện không có hiệu quả gì, muốn hỏi một chút có thể đi chỗ đó trong doanh hay không, chỗ đó ấy, được không?”

“Đi trong doanh được tam lang huấn luyện? Sợ là không được đâu?” Uyển Như không nhịn được bùng miệng cười.

Quả thật Tiểu Dương có nói gần đây hắn đang bận thao luyện binh sĩ, nhưng kia đều là hắc giáp kỵ binh tinh nhuệ! Trong ô Phụng Hoàng lọt vào một con gà đen chẳng phải là khôi hài sao?

Hơn nữa, cũng không phải là người trong quân làm sao có thể tùy ý ra vào doanh trại?

Về phần vấn đề sau, Tiểu Dương bày tỏ có thể lén lút làm việc, dù sao đáng đáp đại cửu huynh cũng coi như cường tráng xâm nhập vào trong quân cũng không có gì lạ, chỉ là yêu cầu thao luyện này tương đối khó, sau khi hỏi hơi chút do dự thì thử dò xét nói: “Đại ca thật sự muốn đến trong quân ma luyện? Nếu làm binh sĩ mới vào, có thể chịu được gian khổ hay không?”

Thôi Văn Khang có thể nói lên suy nghĩ muốn đi lịch lãm, thì Tiểu Dương phải nhìn hắn trong thời gian dài, tất nhiên cũng nguyện ý giúp, nhưng nếu muốn chân chính học được đồ mà không phải trượt một vòng chơi đùa, vậy khẳng định phải chịu khổ.

“Muội nghe A Dương nói qua, ban đầu hắn và huynh trưởng cũng từ tầng dưới chót nhất một đường đánh liều đi lên.” Uyển Như không đợi ca ca đáp lời đã vượt lên trước mở miệng, “Mặc dù bởi vì quan hệ trong nhà đi lên khá nhanh, nhưng lúc ban đầu cũng không có đặc quyền gì.”

Nói đến thế thôi, nàng không nói thêm lời nào nữa, an vị ở trước bàn chống tay đỡ cằm yên lặng nhìn Thôi Văn Khang, trong ánh mắt ẩn chứa tràn đầy mong đợi.

Võ cử khó khăn bao nhiêu Uyên Như hoàn toàn không hiểu, nhưng nàng biết kỳ thi mùa xuân do Lễ bộ tổ chức ba năm một lần cũng chỉ có mấy chục người có thể trở hết tài năng, võ cử mới mở không thể nào chỉ văn chương sáo rỗng.

Tham gia quân ngũ khẳng định rất khổ, nhưng mà, nếu không ném trái trong khổ đau sao có thể làm người hơn người khác?

Cuối cùng, Thôi Văn Khang không hề để cho nàng thất vọng, trực tiếp vỗ ngực nói với phu thê tam lang: “Muội muội cũng có thể hát vang một khúc ‘Tinh trung từ’ trước chiến tranh, sao ta lại có thể bị muội hạ thấp được! Cuộc sống khó có được một lần vật lộn đọ sức, còn có hơn nửa năm thời gian có thể đền bù thời gian hoang phế trước kia, đúng không?”

Nghe nói như thế, Uyên Như nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng chợt cảm thấy êm ái, ca ca không chỉ vì mình phấn đấu, nhiều hơn nữa, có lẽ là lo lắng nàng ở nhà chồng thật sự không thẳng lưng được, mới vội vàng muốn trở nên nổi bật?

Có người ca ca như thế, thật là may mắn ba đời. Uyên Như khẽ rũ mắt xuống, biến mất làn nước trong đó, chỉ âm thầm thề đời này mình nhất định phải sống tốt, đừng ngó ngàng liên lụy ca ca nữa.

“Được, vậy đệ sẽ đi nhờ đại ca an bài, như thế nên uống cạn một chén lớn!” Sau khi Tiểu Dương nghe xong cũng vỗ bàn cười một tiếng, sai người lấy chung rượu tới cùng đối ẩm với đại cữu huynh một phen.

Vừa uống rượu hẳn còn vừa nói: “Tham gia quân vùng biên cương khổ thì khổ chút nhưng không bị dính phiền toái lớn, thật ra thì đệ không quá tán thành chuyện chỉ hai năm mà vào con đường làm võ quan, tam vệ mới nhìn thì đối xử quá thật không tệ khởi điểm cũng cao, không thể đi tới chức vị trên cùng còn có thể chuyển tới địa phương khác nhận chức võ quan, nhưng mà, quân đội bên cạnh Thiên gia, bên trong Túc Vệ cũng không dễ làm thế kia, người phạm trong một chục thân tiên kia sẽ phải gặp nạn, vận khí tốt có thể một bước lên cao, vận số kém là đá kê chân cho người khác.”

Uyên Như tự mình làm chút thức ăn cho hai người bọn họ, khi bung đĩa lên bàn thì nghe được câu cuối cùng, nàng lập tức hỏi: “Nhưng nếu trúng võ cử cũng có khả năng bị ở lại kinh thành chứ?”

“Sau khi trúng cũng phải thông qua Lại bộ hoặc Binh bộ tuyển tuyền mới có thể nhận chức, đến lúc đó suy nghĩ chút biện pháp chuyển chuyên là được, không cần lo lắng.” Bộ dạng Tiểu Dương rất bình tĩnh, nhất thời cho hai huynh muội này ăn Định Tâm Hoàn.

Ba người đang tán gẫu, lại đột nhiên có người vào trong viện thông truyền thái giám trong cung giá lâm, mời tam lang và tam nương tử đi đón chỉ. Đúng như Tiểu Dương đoán, đúng là tin tức tốt.

Phu quân bay lên tới chức Ngũ Phẩm Du Ky Tướng quân, không chỉ có kiêm lĩnh chức Quả Nghị Đô Úy, Thiên gia còn ban thưởng năm trăm lượng vàng! Hơn nữa, ngay cả thê tử cũng có ban thưởng.

Khi Như Nương biết được mình đã trở thành Ngũ Phẩm Huyền Quân được triều đình sắc phong thì thật là cảm xúc ngổn ngang trăm mối, như muốn rơi lệ.

Từ khi nàng sống lại cho đến nay trong lòng luôn có chút hoảng sợ, sợ lại trở về như đời trước, sợ vị trí vợ cả của chính mình ngồi không vững, hôm nay sắc lệnh này vào tay gần giống như một khóa Định Tâm Hoàn, nhất thời làm cho lòng người an tâm vô cùng.

Sau này, trừ phi là phạm vào thất xuất, ai còn có thể rung chuyển địa vị của nàng? Về phần khác, Uyển Như tin tưởng mình không thể nào dễ dàng phạm sai lầm bị người nắm lấy.

Sau khi được sắc phong mệnh phụ, thậm chí Uyển Như cảm thấy Tiểu Dương không chuyển đi nơi khác cũng không sao, cuộc sống này, thật sự tốt đẹp giống như mơ... Nàng không khỏi âm thầm cầu nguyện, hi vọng giấc mơ ngọt ngào này kéo dài hơn chút, vĩnh viễn đừng tỉnh lại. “Năm trăm lượng, ha ha, Như Nương, mau mau ký sổ, nhập kho.” Tiểu Dương đánh một cái vào đầu vai Uyển Như, nhất thời kéo nàng ra khỏi tình trạng hoảng hốt, xác thật mình thật sự không nằm mơ, thật sự được lợi ích lớn.

Nàng không khỏi giơ tay áo che miệng vui mừng mà nói: “Aizz, còn cười thiếp tham tiền, không phải chàng thấy tiền mắt cũng phát sáng ư?”

“Đây rất bình thường mà, ‘chiến tranh thỏa mãn bản năng người hiếu chiến, đồng thời còn thỏa mãn dục vọng của người cướp bóc’.” Tiểu Dương rất thân nhiên buông tay cười một tiếng, thậm chí trực tiếp nói với Thôi Văn Khang, “Huynh xem, làm vũ phu vẫn có chỗ tốt, tôi thiếu - thăng chức nhanh.”

“Không sai, cho nên huynh cũng vậy, rất chờ mong theo sát bước tiến của đệ đi tới. Nhanh sắp xếp đi, huynh không sợ chịu khổ.” Đại cữu huynh gật đầu liên tục, vẻ mặt hâm mộ.

Vì vậy, hôm sau trời vừa sáng, sau khi Quả Nghị Đô Úy Tiểu Dương mới nhậm chức chào hỏi phụ thân và đại ca, thì sắp xếp thủ hạ thân vệ mang Thôi Văn Khang xiêm áo vải thô đi chỗ mộ binh ghi danh.

Đến đây, Thôi Văn Khang đưa cho phụ thân hẳn một bức thư rồi dùng tên giả Khang Đại Lang vào quân doanh, cho đi cửa sau nhét vào là bởi vì chiến tranh bị thiệt hại cần chiêu mộ thêm hai trăm tân binh ở bên trong cánh quân, tiếp nhận trui luyện nửa năm mong đợi.

Lúc ra cửa, Tiểu tam lang nói với đại cữu huynh câu nói sau cùng: “Ít nhất phải sống qua ba tháng đầu, trước đó đệ sẽ không chú ý đến huynh, huynh cũng không được tìm người liên lạc với đệ, cẩn thận, ngàn vạn lần đừng phạm sai lầm lớn bị quân pháp xử trí, trong quân Tiểu gia không có cách nói ‘cầu tình’.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Thôi Văn Khang khẽ mỉm cười, giơ tay lên chào muội tể (em rể) một cái, mặc dù trong miệng không nói cảm ơn, nhưng trong lòng cảm khái rất sâu.

Trong ‘Bình pháp Tôn Tử’ nói rõ, người có trí, tín, nhân, dũng, nghiêm. Ở trong mắt đại cữu huynh, thấy trên người Tiểu tam lang có biểu hiện của năm điều kia, hẳn tin tưởng đối phương sẽ đối xử tử tế với muội muội mình tạm thời không cần quan tâm, cũng tin tưởng trong nửa năm này mình có thể từ trong quân đội nghiêm binh nghiêm tướng của Tiểu gia thu hoạch được rất nhiều.

Cái gọi là “phương pháp dụng binh, giáo giới (quy định) làm đầu”, khi Thôi Văn Khang chân chính được sắp xếp trong đội ngũ bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, hẳn mới sâu sắc cảm nhận được rốt cuộc sự nghiêm khắc của Tiểu gia trong quản lý là như thế nào.

Mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là “Mệnh lệnh ra như Nhật Nguyệt, như dãy núi, run sợ như sấm sét, nhanh chóng như gió lướt”.

Ví dụ như, tên họ mỗi binh lính cũng được ghi vào “Sách võ nghệ”, thành tích huấn luyện chia làm chín cấp, tức Thượng Trung Hạ mỗi cái đều tam đẳng, phạm thành tích thuộc thượng đẳng binh lính đều có thưởng, ví dụ như thêm món ăn, nghỉ ngơi..., sau trung đẳng miễn, hạ đẳng chịu phạt.

Không chỉ có phạt binh lính còn phải phạt các cấp sĩ quan cấp cao dẫn đầu!

Sau khi trải qua huấn luyện đơn giản tháng thứ nhất, tháng thứ hai đã bắt đầu chính thức khảo hạch, trong khảo hạch vào bảy ngày, mười lăm ngày mà xuất hiện thành tích hạ đẳng, vậy cấp trên của người đó liền thâm, hạ thượng đẳng phải trói đánh, hạ trung đẳng trói đánh thêm xuống chức, hạ hạ đẳng trói đánh hạ chức!

Vào giờ học tập xạ kích thì Thôi Văn Khang bởi vì trong ngày thường vốn yêu săn bắn, vì vậy tài bắn cung thẳng vượt xa những kẻ bên cạnh, giáo đầu huấn luyện bọn họ giật nảy mình, trong kỳ khảo hạch vào bảy ngày xếp hạng hẳn vị trí thứ nhất.

Tiểu Dương nói đúng sẽ không quan tâm tới đại cữu huynh trong ba tháng đầu, nhưng vẫn không nhịn được bớt thời gian dạo bước đi Tiểu Giáo trường Tây Môn quan sát tân binh khảo hạch, Thôi Văn Khang mặc trang phục vải thô ăn mặc gọn gàng hoàn toàn đẹp mắt chạy bộ ra, đứng ở phía trước nhất, tầm mắt của hai người giao nhau dù cách một thao trường to như vậy.

Lần đầu nhìn thấy vị con cháu nhà quan ăn mặc như vậy còn vẻ mặt thành thật chạy chậm, tam lang nín cười, cố nén điều chỉnh vẻ mặt thành bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Kết quả, vị Khang Đại Lang đang bắn tên bị vị trưởng quan được trên dưới trong quân gọi là “Tam lang liêu mạng” trừng một cái, nhất thời luống cuống, tay run một cái mũi tên này “Vèo” khỏi tầm bia.

“Oh...” Tiểu Dương nói nhỏ một tiếng, nhất thời dẫn tới Tiểu Giáo úy bên cạnh tìm tòi nghiên cứu, sử dụng ánh mắt hỏi hẩn đang nói cái gì.

Tam lang vội vàng giả bộ ho khan cho qua, trời mới biết mới vừa mình nói những thứ gì, người hỏi ta, ta còn không biết hỏi ai đây này!

Qua đầu lại nhìn, lúc này rốt cuộc Thôi Văn Khang phát huy bình thường, toàn bộ chín mũi tên còn sót lại đều là thượng đẳng. Tiểu Giáo úy trực tiếp cười nói: “Khang Đại Lang này cũng không tệ lắm, đi đội nhóm, phân biệt đánh trống cũng không có vấn đề gì, kỹ thuật tấn công học nhanh cũng có sức lực, trước mắt xem ra cũng không thiếu can đảm, cũng có thể thử lấy đi làm binh lính tuần tra.”

“Xem kỹ hơn một chút, lúc này mới tuần đầu tiên thôi.” Tiểu Dương không tốt đội cho đối phương chậu nước lạnh nói thẳng vị Khang Đại Lang này học thành xong là phải đi, chỉ nói quan sát cho kỹ, “Kỹ thuật tấn công là ai dạy? Động tác võ thuật đẹp! Gần đây ta suy nghĩ một bộ Quân Thể Quyền, thời gian trễ chút người tìm mấy quân sĩ am hiểu độ sức cận thân tới tìm ta, trước luyện một chút, xem có thể mở rộng toàn quân hay không.”

Thật ra thì, từ xưa tới nay chỉ có nhân tài trí dũng song toàn có thể làm tướng lĩnh, nếu dũng mà vô tri chỉ xứng làm quân sĩ anh dũng đấu tranh.

Trong hai tháng còn lại, Thôi Văn Khang cố gắng thích ứng hoàn cảnh quân đội, học nội dung binh thư bằng cách nhớ chút nội dung binh thư rồi dung nhập vào trong thực tế, Tiểu Dương thì đang vắt óc tìm mưu kế huấn luyện binh, cho hắc giáp khinh kỵ thí nghiệm chiến lược tán binh cùng với thực chiến kỹ thuật tấn công mới lập lại trong suy nghĩ của mình.

Từng ngày cứ trải qua như vậy, cho đến một ngày nào, Tiểu lão tướng quân nhận được một phần “công báo” mới nhất từ kinh thành truyền tới, nhất thời nhú mày lại, rồi sau đó, ông lập tức sai người gọi hai đứa con trai.

“Xem tin tức này, các con có suy nghĩ gì.” Tiểu lão tướng quân chỉ vào dòng chữ trên công báo.

Chương 35

Hồng Tụ Thêm Hương

Tiểu Húc, Tiểu Dương vừa cúi đầu xem, nhất thời thay đổi sắc mặt, trên công báo truyền đến một tin tức vô cùng trọng yếu: thứ sử Mông Châu khu Kiếm Nam chính gốc tiêu xài hoang phí, cai quản dân chúng khắc nghiệt, thủ lĩnh Ô Man ở địa phương dẫn dắt bộ tộc khởi binh phản kháng, chỉ mấy ngày lửa cháy lan ra đồng cỏ đưa đến cục diện xuất hiện các cuộc phản loạn quy mô nhỏ ở Tây Nam Di, triều đình đã mệnh cho võ tướng dưới trướng của An Nam Đô Hộ Phủ dẫn binh Thục đi chinh phạt.

Đoạn văn ngắn ngủi này có lẽ không đáng lưu tâm, những ai biết được đều biết có thể ném ra từ trong đó mùi máu tươi nồng nặc.

“Phụ thân, phụ thân muốn chúng con phát biểu cảm nghĩ gì?” Trong lòng Tiểu Dương bắt đầu xuất hiện các ý tưởng, lại không biết phụ thân ruột mình thích nghe người nào nói?

Tiểu lão tướng quân bình tĩnh ngồi ở trên ghế dựa lưng cao, rất mong đợi nhìn về hai đứa con trai, phân phó nói: “Cứ tùy tiện nói một chút, chuyện đầu tiên các con nghĩ đến khi biết chuyện này là gì?”

“Làm phản với quy mô nhỏ?” Tiểu Húc trực tiếp cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Chỗ Tây Nam Mông Châu giáp vùng biên giới, nhiều tộc người địa thế phức tạp, đúng lúc trong đất Thục thiếu tướng tài - an ổn thì cũng không có gì, một khi dân loạn tất thành họa lớn.”

“Có một bộ lạc bên ngoài Tây Nhung cũng giáp với bên kia, chúng ta cũng phải đề phòng.” Tiểu Dương thoáng chút đăm chiêu suy nghĩ nói: “Đám người kia dễ thấy lợi mà toan tính vùng lên, không thể xem thường.”

Lại nói, thời gian Đại Tề xây dựng nước cũng không lâu chỉ năm sáu chục thôi, thời gian đầu biên cương vẫn rung chuyển không ngừng, nay trên dưới nhẵn tâm dọn dẹp một phen sau đó mới hơi an ổn ba đến năm năm, chưa từng nghĩ, mới vừa đánh lui Tây Nhung địa khu Tây Nam lại ồn ào.

Nếu loạn dân vẫn thẳng tiến về hướng đông, vùng Trung Nguyên cũng sẽ bị tổn thương, nghiêm trọng hơn chút nữa, sau khi hoàng quyền rung chuyển, Tây Nhung, Bắc Địch, Liêu Tát thừa thế xông lên, vậy sẽ là thiên hạ đại loạn.

Mặc dù có câu nói “cầu phú quý trong nguy hiểm”, tuy Tiểu gia cũng không còn trông cậy vào long bào nâng cao một bước, có thể hơi đục nước béo cò, nhưng nếu thế cục vô cùng hỗn loạn cũng không thể nào tốt đẹp được.

“Còn gì nữa không?” Tiểu lão tướng quân cũng không bắt mắt với đôi câu nói của các con, khích lệ bọn họ suy tư nhiều hơn.

Tiểu Húc dưới cái nhìn soi mói của phụ thân lại mở miệng: “Bản triều trọng nội quan khinh ngoại quan, không ít Thứ Sử địa khu man di đều là cách chức dời qua, vô vọng trở về kinh trong lòng có oán tất nhiên tham lam mà bạo ngược, vợ vét của cải ức hiếp hương dân thì rất bình thường, bóc lột quá nặng kết cục bết bát nhất chính là quan bức dân phản, con đoán, quan chức Thứ Sử Mông Châu Cập Kỳ Chúc hiện nay hơn phân nửa đã ‘hi sinh vì nhiệm vụ’ rồi, quan nha còn ở đó hay không đều khó nói.”

“Thật ra thì, đất đai địa khu Tây Nam Di phi nhiều mà rừng cây đông đảo, sản vật phong phú, so với chỗ chúng ta tốt hơn nhiều, Mông Châu lại thông Tây Nhung, Đại Tân, Nam Thông, nơi đây năm trước cũng có công tiến san hô, hổ phách, kỳ trân dị bảo Minh Nguyệt châu.” Tiểu Húc ngồi xếp bằng vừa nói, vừa dùng ngón trỏ phải khẽ đánh lên bàn, trầm ngâm nói: “Cũng chỉ là con đường

có mây mù ngăn cản mưu kế sâu xa mà thôi, nếu Thứ Sử địa phương có thể nghiêm túc cai quản cũng không biến thành như vậy. Hôm nay, trừ trấn áp, còn phải trấn an, gánh nặng đường xa lắm đây.”

Sau đó, Tiểu Húc lại nói chút ý kiến của mình về việc vì sao trấn áp, rồi trấn an như thế nào cùng với cai quản địa khu Tây Nam Di như thế nào, lúc này mới cười tủm tỉm nhìn về tam lang, dương dương cầm đề cho hắn tiếp tục bổ sung nói rõ.

“Aizz, làm đại ca đúng là tốt, mở miệng nói trước một đồng rồi sau đó lại không để cho đệ có cơ hội biểu hiện nào!” Tiểu Dương cười như oán trách một câu rồi sau đó mới nói suy nghĩ của mình, nội dung cũng không nhiều nhưng rất tinh túy, “Con nghĩ, không phải Thiên gia đè ép con không cho chuyên đi sao? Đây có lẽ chính là một cơ hội. Gần đây, con luôn nghiên cứu chiến thuật tán binh, rất thích hợp vận dụng ở địa khu rừng rậm Tây Nam, nếu binh Thục trấn áp thất bại con có thể tiến hành, cho dù thành công thì địa khu Mông Châu cũng có trăm việc đợi làm, thiếu hụt không ít cũng không nhất định có người dám đi, đúng không?”

Hắn vừa dứt lời không đợi Tiểu lão tướng quân mở miệng, Tiểu Húc đã trừng hai mắt phản đối nói: “Không phải lúc này huynh đã hình dung địa khu Tây Nam Di kia quá tốt đẹp đâu nhỉ? Thật ra thì Mông Châu không tính là chỗ tốt, man di hung hãn và người Tây Nhung cũng không khác biệt nhau lắm, nhưng cố tình Nhung Khẩu gặp chỉ có thể giết, bên kia cũng quản lý dân chúng - chạy tới nơi đó làm quan giày vò không chết được đệ u!”

“...” Nhất thời Tiểu Dương im lặng, mới vừa rồi cũng không biết là ai nói phong cảnh Tây Nam Di đẹp, đất đai phì nhiêu, tiền nhiều người dốt, không đúng, huynh ấy nói là “Sản vật phong phú, tính tình Man Tộc thẳng thắn”.

“Binh sĩ Thiên gia còn e ngại hiểm trở?” Tiểu lão tướng quân cười vuốt chòm râu đen dưới cằm, rất hài lòng với biểu hiện của hai đứa con trai.

Trưởng tử Tiểu Húc rất có cái nhìn đại cục, thấy mong chờ phải xa; con trai thứ ba lại duy trì hình thức thực tế, suy nghĩ nhạy cảm giới về bất cơ hội; lão tử Tiểu Minh thích hợp đi đường quan văn, ba người có thể hỗ trợ cũng như dìu dắt lẫn nhau, như thế, lại vì Thiên gia kéo dài ba bốn mươi năm huy hoàng cũng không thành vấn đề! Aizz, nếu nhị lang một mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến còn tại thế vậy thì càng hoàn mỹ...

“Phụ thân đồng ý suy nghĩ của con?” Tiểu Dương cười rục rịch như biết rõ còn hỏi, ngay câu nói đầu tiên của Tiểu đại tướng quân đã làm cho hắn hiểu, phụ thân để cho bọn họ đến thư phòng rõ ràng chính là vì nói chuyện đổi đi nơi khác.

“Viết phương pháp tác chiến tán binh trong suy nghĩ của con lên tấu chương, không đề cập tới chuyện Mông Châu, chỉ nói con suy nghĩ tới nguyên nhân của nó, hoàn cảnh áp dụng cùng với điểm chính huấn luyện, bên này ta thay con

dâng lên Thiên gia.” Tiểu lão tướng quân sau khi phân phó Tiểu Dương lại nhìn Tiểu Húc, “Đại thọ bảy mươi tuổi của ông ngoại các con cũng sắp đến rồi, đại lang, con dâng tấu xin hộ tống mẫu thân trở lại kinh thành, viết rõ hi vọng mang theo tam lang xin Vĩnh An vương làm lễ đội mũ.”

“Bỏ sung quan lễ ư? Không phải sau khi thành thân con đã làm ở từ đường rồi sao.” Tiểu Dương nói đến một nửa thì im lặng, Hoàng đế cũng không biết từ đường của Tiểu gia hẳn ở vùng biên cương mới là từ đường thật, ừm, đúng là phải trở lại kinh thành một chuyến.

Nhất định Thiên gia không hy vọng tướng ở biên cương cũng chạy về kinh, hộ tống Thanh Giang quận chúa thăm phụ thân chỉ cần một đứa con trai là đủ rồi, mà hai phần tấu chương đưa lên cùng thời gian, không sai biệt lắm cũng chính là lúc tình hình chiến trận ở bên Tây Nam Di kia có kết luận.

Đều không cần nghĩ cũng biết, cho dù tình huống Mông Châu như thế nào, Thiên gia cũng sẽ có khuynh hướng gặp tam lang một lần. Sau đó gặp vua lấy tình đề cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, rồi ông ngoại Vĩnh An vương giúp một tay nói tốt cho người, chuyện đổi đi nơi khác tất nhiên không thành vấn đề.

Tiểu Dương vui vẻ trở về tiểu thư phòng của mình múa bút thành văn, liên tục ba ngày cho đến nửa đêm vẫn như đốt đèn suy nghĩ không nghỉ, Như Nương từ xa nhìn thư phòng sáng bùng, bụng chén canh nóng vừa mới nấu xong nhẹ nhàng bước tới.

Sau khi gọi mở cửa, Uyển Như mặc váy ngắn chỉnh tề màu hồng phiêu dật, lười biếng xoa búi tóc cười đi tới bên cạnh tam lang, để khay vào trên bàn, tay trái nắm ông tay áo chậm rãi lộ ra khoản da thịt trắng nõn trên cổ tay phải, sau đó dùng những ngón tay với móng tay được lá cây bóng nước sơn thành màu đỏ chậm rãi nâng nắp chén bạc lên.

“Đây là dùng Hà Thủ Ô, Lộc Huyết, Lộc Cân... nấu canh cam lộ, thức đêm tổn hại sức khỏe, dùng để bồi bổ.” Như Nương đứng ở bên cạnh tam lang nhẹ nhàng mềm mại nói, vừa trực tiếp sử dụng thìa múc một muỗng canh đặc đưa tới trong miệng Tiểu Dương.

Trên cổ tay trắng như tuyết vòng tay ở dưới ánh đèn lắc lư nhộn nhạo, áo màu hồng khoác lên bộ ngực sữa quyến rũ động lòng người, giọng nói mềm mại càng thêm mang theo hấp dẫn vô cùng, nhất thời chọc cho trong lòng tam lang loạn nhịp ngứa ngáy như mèo gãi. “Viết cũng không sai biệt lắm rồi, trau chuốt một phen nữa là có thể đại công cáo thành.” Sau khi Tiểu Dương nói xong, chỉ hai ba hớp đã uống cạn canh trong chén, rồi muốn nói cho Uyển Như biết công việc hôm nay tạm thời chấm dứt, hai ta trở về phòng nghỉ ngơi ngày mai trở lại bàn chính sự.

Ai có thể nghĩ, Uyển Như lại kéo tay áo rộng, đầu tiên là ném hương liệu không biết tên vào trong lư hương, lại trở về trước bàn đọc sách dùng bàn tay

ngọc trắng mịn mềm mại nhặt lên khối mực tàu, ở trong nghiên mực vẽ vài vòng nhỏ từ từ xay nghiền.

Đồng thời, nàng còn mềm mại cười nói: “Lần đầu đứng đắn viết tới một lần ‘Hong tụ thêm hương đọc sách thâu đêm’ đâu rồi, A Dương, thiếp phục vụ chàng viết văn chương, được không?”

“Được, cũng tốt.” Tiểu Dương cố gắng nở nụ cười, lại bắt đầu vùi đầu chịu khổ viết tấu chương, cũng không thể mất hứng đúng không? Thê tử muốn cùng mình cố gắng thì để nàng làm cùng vậy.

Uyên Như lại vô cùng không thành thật dựa vào chiếc ghế lưng cao hắt đang ngồi, tay trái mài mực tay phải khoác lên đầu vai Tiểu Dương, chơi đùa với sợi tóc trên thái dương của hắn, mông còn như có như không cọ lên cánh tay trái hắn.

“...” Ngay sau đó, Tiểu Dương dừng bút lại, lòng không yên thiếu chút nữa viết ra một đồng chữ như gà bới. Không bao lâu, hắn lại cảm thấy trên người mình bắt đầu có chút nóng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Sau khi uống một hớp trà lạnh, tam lang mơ hồ có chút cảm thấy kỳ quái, đồng thời bàn tay đang chơi đùa sợi tóc của hắn lại dời đến sau lưng vuốt ve, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần lại, nhớ lại câu nói đầu tiên khi thê tử vào cửa nội dung cụ thể: dùng Hà Thủ Ô, Lộc Huyết, Lộc Cân... nấu canh cam lộ bồi bổ.

Đây chính là đồ bổ máu, bổ dương khí, một chén to nóng hồi uống vào toàn thân có thể không nóng ran sao?

Tiểu Dương trực tiếp nhíu đuôi lông mày, cười hỏi thê tử: “Ba ngày này ta không trở về phòng nghỉ ngơi nàng ngủ một mình khó chịu ư? Hoặc là, lấy một chén đồ như vậy chẳng lẽ là muốn nhìn ta chảy máu mũi, vui lắm ư?”

“Nào có, canh cam lộ là đồ tốt nổi danh, người ta đau lòng chàng mới đi nấu!” Uyên Như chết không thừa nhận mình rắp tâm không tốt, đẩy đầu vai Tiểu Dương làm nũng.

“Thật? Thật sự không phải ngủ một mình khó chịu?” Tiểu Dương đặt bút xuống, đưa tay ôm eo Uyên Như cho nàng ngồi lên chân mình, nhốt lại trong ngực, sau đó than khẽ, “Vậy vạn nhất tương lai ta chuyển đi nơi khác không thể mang theo nàng thì làm sao đây? Đêm không thể say giấc lại giày vò mình?”

“Tại sao không thể mang theo thiếp?” Uyên Như rất nghi ngờ đưa tay muốn lấy bản phác thảo tấu chương của Tiểu Dương lên xem, đồng thời còn như chuyện đương nhiên thổ lộ, “Chàng đi đâu thiếp liền đi theo đó chứ sao nữa.”

Tam lang trước nàng một bước cất tờ giấy đi, không cho nhìn trộm: “Đây là viết chiến thuật, chiến lược, không phải nói đi nơi khác, nàng không tiện xem.”

“A, vậy rốt cuộc chàng muốn đi chỗ nào?” Uyển Như đưa lưng về phía Tiểu Dương nhiu mày, cho đến bây giờ hẳn cũng không hoàn toàn tin tưởng nàng mà có chút tiếc nuối.

“Tạm thời còn chưa quyết định, nhưng khẳng định không đi được chỗ giàu có như Giang Nam...” Sau khi Tiểu Dương trả lời vừa chỉ học tử đối diện bên tường, phân phó nói: “Bên kia là Quy Tư Bô Đào Tửu lấy được từ chỗ phụ thân, đi lấy tới chúng ta uống hai hớp.”

Uyển Như theo lời đứng dậy đi lấy vò rượu nhỏ và chung rượu, đợi nàng xoay người trở lại, nhất thời im lặng - cả bàn cũng đã bị Tiểu Dương nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, trống trơn, lộ ra một nơi lớn trống rỗng không có gì!

“Đây chính là rượu ngon công phẩm trong truyền thuyết Tây Vực, lại được dân bản xứ gọi là ‘Musailaisi’ (rượu Tây).” Tiểu Dương nhìn Uyển Như nhìn về phía mặt bàn sững sờ, vội vàng cười nhận lấy vò rượu rót rượu vào trong chén bạch ngọc gần như trong suốt, chất lỏng màu hổ phách trong suốt nhất thời trút xuống, mang theo một mùi thơm đập vào mặt.

“Bô Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi, uống vào lập tức thúc giục dục vọng, đúng không?” Uyển Như khẽ cười một tiếng, nâng ly rượu tới bên môi nhấp một phần nhỏ rồi lại khẽ ngửi, “Hình như dùng thêm Hoa Hồng và Hoa Đinh Hương làm gia vị? Ủ, còn có vị dâu.”

“Nghe nói còn có thêm chim bồ câu và thịt dê nướng cùng nhau chưng cất rượu.” Tiểu Dương tùy ý bổ sung một câu sau đó cười ôm eo Uyển Như, nhẹ nhàng ôm xoay một cái đặt ái thê vào trong ghế lưng cao, đứng thẳng mắt nhìn xuống nói: “Phẩm tửu là để có chút thú vị trong đó, đâu như ném gia vị? Chưng cất rượu không như suy nghĩ của nàng, cứ uống từng ngụm lớn.”

“Cô ý đòi chủ đề đúng không? Người ta hỏi chàng chuyện đi chỗ nào cũng không trả lời.” Uyển Như rũ mắt vừa nghiêng đầu, lườm hẳn một cái giận cười nói: “Muốn chuốc thiếp uống say làm chuyện xấu ư?”

“Không, ta chỉ muốn ‘làm’ chuyện tốt.” Tiểu Dương nhấn mạnh chữ kia, cắn răng nói một câu như thế, sau đó nhanh chóng đưa tay trái nâng cằm Uyển Như, đồng thời tay phải nâng ly rượu rót rượu ngon vào trong đôi môi đỏ quuyến rũ kia.

“A! Chàng xấu lắm!” Uyển Như khẽ quấy người một cái, nhất thời một chút rượu chảy xuống theo cổ nàng, nhanh chóng chảy đến rãnh sâu giữa bầu ngực, dần dần biến mất tích.

“Lộn xộn cái gì, lãng phí mất rồi? Đây chính là rượu ngon công phẩm đấy!” Dứt lời Tiểu Dương cúi người liếm mạnh vào trên cổ nàng, môi lưỡi dọc theo con đường rượu chảy xuống từ từ thăm dò xuống dưới, muốn chôn sâu vào trong nơi thơm ngát kia.

“Ghét!” Uyển Như nói thềm một tiếng sau đó trêu chọc nhấc chân đá tới bụng dưới hẳn, lại bị tay phải tam lang giữ lại cổ chân, sau khi hẳn uống rượu

trong ly vào thì đưa tay để ly ra sau lưng, lúc này mới rảnh tay từ từ rút đi giày thêu vớ lưới của ái thê, chân ngọc hồng hào để vào trong ngực vuốt ve.

Rồi sau đó, Tiểu Dương lại dựa về phía trước, tiếp cận tới môi Uyển Như, gò má hai người không khỏi càng dán càng gần, trên người tam lang mang theo mùi rượu nồng đậm hơi thở cũng từng đợt gãi lòng của nàng.